

deres kompetenceområde«. I bemærkningerne til lovforslaget (side 15 ve. spalte) er denne præciseret derhen, at nævnene skal yde vejledning til kommunerne »i spørgsmål vedrørende fortolkning af lovgivningen«.

I praksis vil denne vejledning blive ydet af nævnsekretariatene, og det vil ikke kunne undgås, at den ikke alene kommer til at vedrøre generelle lovfortolknings-spørgsmål, men også vil medføre en rådgivning med hensyn til konkrete sager.

Det forekommer principielt betænkeligt at lade et sekretariat rådgive og vejlede medarbejdere m.v. i 1. instansen (kommunerne). Der gøres i denne forbindelse opmærksom på, at man må regne med et stærkt øget behov for rådgivning, herunder i konkrete sager, en rådgivning som ikke vil kunne ydes af amtskommunernes forvaltninger, der jo ikke længere vil have med dette sagsområde at gøre. Rådgivningen vil indebære en risiko for, at ankenævnets sekretariat på et tidligt tidspunkt lægger sig fast på en bestemt afgørelse og dermed på forhånd binder sin indstilling til ankenævnet. Herigennem kan det medvirke til, at ankenævnsbehandlingen ikke bliver så uafhængig, som den bør være. Ud over dette skal vi bemærke, at der, selv om de hidtidige medarbejdere i revaliderings- og pensionsnævnenes sekretariater gives mulighed for at søge beskæftigelse i ankenævnssekretariatene og kommunerne, ingen sikkerhed er for, at der ikke vil ske en sådan spredning af ekspertisen, at rådgivningsfunktionen forringes væsentligt i forhold til den eksisterende. Det findes endvidere betænkeligt, at repræsentanter for 1. instansmyndigheden (kommunerne) skal medvirke ved en stillingtagen i ankeinstan-

sen. Alt i alt finder vi, at forslaget indebærer en alt for stærk kommunal indflydelse i ankeinstansen. Der kan i denne forbindelse henvises til de principielle betæneligheder, der er anført i Folketingets ombudsmands beretning fra 1978 side 407.

- 11) Det ovenfor anførte har i hovedsagen drejet sig om førtidspensionsområdet. Vi skal imidlertid herudover gøre opmærksom på, at en overførelse til kommunerne af kompetencen til at tilkende støtte til erhvervelse af de såkaldte »invalidebiler« kan forekomme betænkelig. Som tidligere nævnt indgår økonomiske overvejelser i den nuværende ordning i adskillige tilfælde af kommunernes indstillinger om tilkendelser af støtte til sådanne biler. Det kunne tyde på, at der i tilfælde af, at afgørelseskompetencen tillægges kommunerne på dette område, dels vil blive tale om en mere restriktiv tilkendelsespraksis hos kommunerne og dels om en større forskelsbehandling, ved at bedre stillede kommuner vil være mere tilbøjelige til at yde bilstøtte end dårligere stillede.
- 12) Sluttelig skal vi understrege, at det ovenfor anførte ikke betyder, at vi mener, at der slet ikke er behov for en justering af pensionslovgivningen m.v. Vi finder ikke på nuværende tidspunkt at burde udtale os nærmere derom, og er i øvrigt ej heller blevet spurgt derom, men vi kan dog eksempelvis pege på, at tildeling af en pension i henhold til pensionslovens § 14, stk. 3, nr. 3, til over 60-årige, hvor indtægterne ligger under den såkaldte udelukkelsesgrænse, uden skade kunne overlades til kommunerne. Således som praksis – baseret på afgørelserne fra Den Sociale Ankestyrelse – har udviklet sig, er der tale om en nærmest automatisk tilkendelse.

Med venlig hilsen
P.f.v.

Peter Høffding